

Jézus visszatérése

A kérdést, hogy mikor tér vissza Jézus, megválaszolja az ismert bibliai hely: *„Azt a napot és azt az órát azonban senki sem ismeri, még a mennybéli angyalok sem, csak az Atya egyedül.”* (Mt 24,36) Ez a szabványválasz erre a kérdésre.

Egy katolikus tévéadásban egy néző telefonon megkérdezte a műsort vezető atyától, mikor fog Jézus visszajönni. A pap rögtön válaszolt, ahogy várható volt. Azt válaszolta, amit már fent idéztünk a Bibliából, aztán még megjegyezte nevetve: „Még 100.000 év is eltelhet.” Meg kell mondani, hogy a Jézus visszatéréséről szóló rész az egyik legfélreérthetőbb rész a Szentírásban. Jézus kijelentése nem jelenti azt, hogy teljesen sötétségben hagyott volna minket.

Jézus visszatérésére is érvényes az, amit Lukács evangéliumában is mondott az embereknek: *„Ha látjátok, hogy nyugaton felhő támad, mindjárt azt mondjátok: Zápor jön, s úgy is lesz. Ha déli szél fúj, azt mondjátok: Hőség lesz, s megjön az is. Képmutatók! A föld és az ég jeleiből tudtok következtetni, miért nem ismeritek föl a mostani időt?”* (Lk 12,54-56)

Amikor Jézus az idő jeleiről beszél, tőlünk is megkérdezi, miért nem tudjuk ezeket felismerni. Hogy kell Jézus visszatérését értelmezni? Jézus nem azt mondja, hogy nem tudja, mikor jön vissza, hanem *„azt a napot és azt az órát”* nem ismeri senki. Ez a nagy különbség, mely azt akarja mondani, hogy nincsen pontos dátum. Az Ő visszatéréssel kapcsolatos bizonytalanság csak a pontos dátumra – *„sem a napot, sem az órát”* – korlátozódik.

Azt kell figyelembe venni, milyen összefüggésben mondta ezt Jézus. Az utolsó időkről beszélt, amikor jelekről és eseményekről szólt, amelyeknek a történelem folyamán be kell következniük, és az Ő visszatéréséhez vezetnek.

Mielőtt ezt a napot és órát mondta, a fügefáról szóló hasonlatról beszélt: „*Vegyetek példát a fügefáról: amikor ága már gyöngye és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Amikor mindezt látjátok (vagyis az utolsó idők jeleit és eseményeit, amiket megnevezett), tudjátok meg ti is, hogy közel van már, az ajtóban.*” (Mt 24,32)

Ebben a végidőről szóló beszédben Jézus megnevezi azokat a jeleket és eseményeket, amelyek a történelem folyamán bekövetkeznek, és amelyek az Ő visszatéréséhez vezetnek. Figyelmeztet a tévtanítókra, a hamis messiásokra és prófétákra, akik a kereszténység ideje alatt sokakat tévútra visznek. Háborúk, éhség, természeti katasztrófák és keresztényüldözés történnek, visszaélnék a tízparancsolattal és hirdetni fogják az Evangéliumot az egész világon.

A jelek és események, amelyek Máté evangéliumának a 24. fejezetében (1-14) olvashatók, csak gyötrelmek lesznek. Ezután jön a döntő világesemény (Mt 24,15), a szent helyen felállított undokság, melyet Dániel próféta már előre megjövendölt a végidő jeleként.

Ez a döntő, világrengető esemény, ami a szent helyen történik, a megszenteltségtiltás és a napi szentmise-áldozat megszüntetése (Dán 9,27; 11,31; Jel 13,7).

Az Egyház napi szentmise-áldozatának megtiltása a romlás fia által, mérhetetlen keresztényüldözéssel jár együtt, és a „vadállat” világuralmát jelenti. Az antikrisztusi uralom kezdete hozza magával az emberek számára a legnagyobb bajt, amilyen még nem volt. Ebben az időben történik meg a világ, az emberiség és az Egyház legnagyobb megtisztítása, amint az Apokalipszisben áll.

Azt, hogy mennyi ideig tart a nagy üldözés közepette a római-katolikus Egyház és a napi miseáldozat tiltása, megmondja a Szentírás. Dániel próféta írja: „*Attól az időtől, hogy megszűnik az örökkön égő áldozat és felállítják a vészhozó undokságot, ezerkétszázkilencven nap telik el. Boldog, aki kitart és eléri az ezerháromszázharmincötödik napot!*” (Dán 12,11-12)

A vészhozó undokság és a szentmise-áldozat megszüntetésének végével egy időben véget ér az antikrisztusi világalom, és hamis prófétájának, az Antikrisztusnak uralma.

János a Jelenések könyvében azt mondja, hogy a „vadállat” uralma 42 hónap (1260 nap) után véget ér (Jel 13,5), Dánielnél 1290 nap. 1290 nap vagy 42 hónap tehát körülbelül 3,5 év, amíg betiltják a napi szentmise-áldozatot, és ennyi ideig tart az antikrisztusi világalom.

A még soha nem látott gyötrelmek, az antikrisztusi világalom és a föld megtisztulása után a legnagyobb természeti katasztrófák közepette tér vissza Jézus Krisztus. Ezúttal nem ismeretlenül, mint 2000 évvel ezelőtt Betlehemben, hanem: *„Nyomban e gyötrelmes idők után a Nap elhomályosul és a Hold nem áraszt világosságot, a csillagok lehullanak az égről és a világmindséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd föltűnik az Emberfiának jele az égen, és jajgatásba tör ki a Föld minden népe, mert meglátják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait hangos harsonaszóval, s azok összegyűjtik választottait a szélrózsa minden irányából, az ég egyik végétől a másikkig.”* (Mt 24,29-31)

Azt, hogy Jézus a felhőkön jön, sokan (hívők is) kételkedéssel fogadják. De hogy ez így lesz, nemcsak sok látnok és szent erősítette meg, hanem János apostol is világosan leírja: *„Nézzétek, eljön a felhőkön. Látni fogja őt minden ember, azok is, akik keresztülszúrták (a gúnyolók, bűnösök, az Isten és Egyház legnagyobb ellenségei, stb.). Akkor majd mellét veri miatta a föld minden népe. Így van. Ámen. Én az Alfa és az Omega vagyok, (a kezdet és a vég), mondja Isten, az Úr, aki van és aki volt és aki eljövendő: a Mindenható.”* (Jel 1,7-8)

„De ezek elfogták a vadállatot és vele együtt a hamis prófétát, aki csodákat művelt, hogy félrevezesse azokat, akik a vadállat jelét viselték és bálványképét imádták. Mindkettőt elevenen kénkövel égő tüzes tóba vetették.” (Jel 19,20-21)

Jézus Krisztus vissza fog jönni, ha az új világállam, amely az antikrisztusi világhatalom lesz, létrejön. Ennek élén a mindent uráló világdiktátor, a Bibliából ismert Antikrisztus áll, aki betiltja a római-katolikus Egyházat, és megszünteti a szentmise-áldozatot. Mint említettük, ez az antikrisztusi világuralom 3,5 évig fog tartani. Ez alatt az idő alatt az emberiség történelmének legnagyobb nyomorúságát éli meg. Az Egyházhoz hű maradt kis nyáj és a velük levő papok, püspökök és kardinálisok a legvéresebb üldöztestét élik át.

Ebben az időben következik Isten nagy büntető ítélete, amellyel megtisztul a föld. A „vadállat” világuralma, és új antikrisztusi világrendje, a Novus Ordo Seclorum, az Antikrisztussal együtt, Jézus visszatéréseivel felbomlik és megsemmisül.

A már régen, rejtve előkészített világhatalmat az eljövendő események láttatni fogják velünk, s az **Úr visszatérése már közel van.**

Végső soron a mindent eldöntő kérdés tehát a római-katolikus Egyház napi szentmise-áldozatának megszüntetése, ami egyben megsemmisítését jelenti.

Hol állunk ma a szentmise-áldozat megszüntetését illetően? Mit mutatnak a jelek?

Egy antikrisztusi új világrend és uralom „minden törzs, nép, nyelv és nemzet fölött” – ahogy a Biblia mondja, és ez nem valószínű meg a római-katolikus Egyházzal, mint a legnagyobb vallási közösséggel, és az Ő világot átfogó morális, etikai befolyásával. Ezért tönkre kell tenni, hogy egy új hamis egyházat, egy hamis Krisztust képezzenek a keresztény egyházak összevonásával. Az új ökumenikus egyház legnagyobb gátja a katolikusok részéről a szent Eucharisztia, a szentmise-áldozat.

Az utóbbi 40 évben, a II. Vatikáni Zsinat óta az egyházi szabadkőművesek legfőbb ténykedése a katolikus hitigazságok és értékek lerövidítéséből, elhomályosításából és felhígításából állt. A

reformáció anyaországában a katolikusok tudatát és véleményét olyan mondatokkal befolyásolták, mint: „egy keresztség, egy hit”, „kibékíthető különbség”, „több közös van, mint ami elválaszt”. A katolikusok nagy része már nem él a bűnbánat szentségével (gyónás), és ezzel együtt a bűntudat is megszűnt. Így vasárnapról vasárnapra milliók követnek el szentségtörést az áldozással, pedig Szent Pál azt mondja: *„Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből, és igyék a kehelyből, mert aki (méltatlanul) eszik és iszik, anélkül hogy megkülönböztetné (az Úr) testét, tulajdon ítéletét eszi és issza.”* (1Kor 11,28-29)

A katolikus Eucharisztia, amelyben Jézus valóban jelen van testével, lelkével és istenségével a hamis egyházromboló ökumenizmus legfőbb támadási célpontja. Az Eucharisztia megsemmisítése a célja a Luther Márton által bevezetett evangélikus úrvacsora javára, amely Jézus Krisztus testének és vérének csak szimbóluma. A napi áldozat megszüntetése is az a fenyegető borzalom, amit az új világúr – vagy Antikrisztus – egyedül érvényesnek tart.

Hol tartunk ma? Ehhez megismételném a Szűzanya Don Gobbi atyának mondott szavait: „666, háromszor megadva, háromszor az 1998. évet adja.”

Ebben a történelmi periódusban a szabadkőművesek az egyházi szabadkőművesek támogatásával el fogják érni céljukat: egy bálványt állítanak fel, hogy Krisztus és Egyháza helyére állítsák. Egy hamis Krisztust és egy hamis Egyházat. Ezért a szobrot, amit az első állatnak állítottak, a föld minden lakója imádja, és jelével mindenkit megjelöljenek, aki vesz, vagy elad.

A tisztulás a nagy szorongattatás és az elszakadás csúcspontjára jutottatok.

Az aposztázia (a katolikus keresztények hitehagyása) általános lesz, mert majdnem mindenki a hamis egyházat és a hamis Krisztust fogja követni.

Akkor felnyílik az ajtó, és megjelenik az ember, maga az **Anti-krisztus**. Ezt a hamis ökumenikus egyházat az Antikrisztus és segítői akarták és segítették elő, ahogy Dániel próféta is megerősíti (Dán 11,30).

Amikor Mária azt mondja, hogy a szabadkőművesség 1998-ban már elérte célját, számolhatunk azzal, hogy terveik már készen állnak, s csak egy valami hiányzik, az utolsó nagy döntő lépés, a Rómával való szakítás kihirdetése.

Nézzük a jövő eseményeit, különösen figyeljük meg a német ökumenizmus aktivitását, leválási igyekezetét Rómával, a pápával és a tanítóhivatallal szemben: reformtörekvéseiket, melyek mind protestáns-természetűek, fáradozásukat Németországban a helyi egyházak önállóságának megerősítésére, állandó követelésüket a hön vágyott közös úrvacsoráért, ami ellen II. János Pál a berlini katolikus nap előtt Eucharisztia című enciklikájában fellépett.

Figyeljük meg, mi történik a német katolikus napokon, és nézzük meg pontosan, mit akarnak a központi bizottság, és a német katolikusok ún. báziscsoportjai! Mint a 16. században, most is Németország lesz az egyházszakadás motorja.

Mindezt Isten megengedi, hogy a tiszta búza elváljon az ocsútól, vagy – ahogy Pál ír az Antikrisztusról –: „...*azok vesztére, akik elkárhoznak, mert nem fogadták el az igazság szeretetét* (megjegyzés: Péterre, a kősziklára alapított Egyház), *hogy üdvözüljenek. Ezért engedi meg Isten, hogy súlyos tévedésbe essenek és higgyenek a hazugságnak. Így mindazoknak, akik nem hajlottak az igazságra, hanem a gonoszságban telt kedvük, ítéletben lesz részük.*” (2Tessz 2,10-12)

Ha létrejön a szabadkőművesek hamis világegyháza, amely minden keresztény vallás egyesítése, s amelyet a legtöbb katolikus is, aki elszakadt Rómától, követni fog, akkor itt az idő – mondja az Istenanya –, kinyílik a kapu az Antikrisztus belépésére, és könyör-

telen világalma már nincs messze. De Jézus visszatérésének is közel van az ideje.

Bár nem ismerjük a napot és az órát, de az idők jelei felismeretik velünk, hogy ütött az óra. Akkor Jánossal együtt kérjük: „*Jöjj el, Uram Jézus!*” (Jel 22,20)

Pár szót a római-katolikus Egyház keresztényeihez!

Az utolsó zsinat óta sok jelszót alkottak: „Egy keresztség, egy hit”; „kibékíthető különbség”; „Több a közös, mint az, ami elválaszt”; „Csak a hit fontos”; „Minden egyház egyenlő”.

Alig van olyan ember a földön, aki ne hinne valamiben. A természeti népek isteneikben hittek, más vallások tagjai prófétáikban, isteneikben. Egyesek saját magukban hisznek, a bankszámlájukban, stb.

A hit, mint ilyen, sokféle. A katolikusok számára az a döntő kérdés: Mit hiszek? Mi az én hitem, és milyen hitigazságokhoz tartom magam? A válaszok a Katolikus Katekizmusban találhatóak. De ki néz ma bele, és ki ismeri legalább a hit egyszeregyét?

A német PUR magazin Gustav Joos belga kardinálisnak többek között azt a kérdést tette fel: „Miért van az, hogy a hit egy adott szituációban egyre gyengébb lesz társadalmunkban, olyan kevés misszionáriusi igyekezet van az Egyházban?”

Joos kardinális: „Azt hiszem, Európában a krízis filozófiai krízis. Mindenki a maga istene lett, mindenki maga dönti el, mi a jó és mi a rossz. Sem a pápa, sem a püspök, sem a moráleteológus nem mondhatja meg az embernek, mit kell tennie. Én döntöm el, hogyan élek! – hangzik a mottó. Erről a teremtéstörténet jut eszembe: A kígyó is megígérte Ádámnak és Évának, hogy a fáról szedett tiltott gyümölcsből tudást esznek, tudni fogják, mi a különbség a jó és rossz között, és olyanok lesznek, mint az Isten. Ettek a tiltott gyümölcsből. Pontosan ugyanez korunk problémája is. Az európai

misszió nehézsége egyszerűen az, hogy az embereket már egyáltalán nem érdekli az Evangélium és az Egyház tanítása...”

PUR magazin: A püspököknek nyájuk pásztorainak kellene lenni. Miért nem figyelmeztetnek világosabban a tévtanítókra, akik a nyájat rossz irányba vezetik?

Joos kardinális: Ezt a püspököktől kell megkérdezni. Csak annyit szeretnék mondani, hogy miután Európában 30-40 évig „nincs polarizálódás” (elkülönítés) elv alapján dolgoztak, és az Egyházhoz csak 10% igazi katolikus tartozik, azt hiszem, itt az ideje színt vallani. Az embereknek világosan újra meg kell mondanunk: Ha meggyőződéses katolikusok vagytok, valóban azoknak kell lennetek, és abban kell hinni. Ha már nem abban hisztek, akkor nem vagytok jó katolikusok... Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. (In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.)

És Szent Ágostonnal mondhatjuk: „Sokan vannak bent (az Egyházban) és a valóságban kint.” És nem minden katolikus, amire katolikus van írva.

Még egy pár szót azoknak a felnőtt katolikusoknak, akik lelkesen követik az ökumenizmust, melynek célja a Rómától, a pápától és a tanító hivataltól, a Jézus által alapított Egyháztól való elszakadás. Ehhez egy részlet Joseph Ratzinger kardinális prédikációjából a „Missa pro eligendo pápa” miséből a 2005. április 18-i pápaválasztó konklávé előtt:

„A valódi felnőttiségről”

„Krisztusnak tiszta hitre van szüksége”

»A hitben nem maradhatunk gyerekek, a kiskorúság állapotában. És mit jelent az, hogy kiskorúnak lenni a hitben? Szent Pál így válaszol: „*akiket a megtévesztő emberi tanítás és a tévedésbe ejtő álnokság minden szele ide-oda hány és tovasodor.*” (Ef 4,14) Nagyon aktuális leírás!

Milyen sokszor ismertük meg a hullámok összecsapását az utóbbi években, mennyi ideológiai áramlat, hányféle gondolkozásmód... Sok keresztény gondolkozásának kis csónakját gyakran dobálták a hullámok, egyik szélsőségtől a másikhoz: a marxizmustól a liberalizmushoz, egészen a libertinizmusig, a kollektívizmustól a radikális individualizmusig; az ateizmustól egy ködös vallási miszticizmushoz, az agnocitizmustól a szinkretizmusig, és így tovább.

Mindennap új szekták alakulnak, és valósággá válik, amit Szent Pál mondott az emberek becsapásáról, a ravaszságról, amely tévútra visz (Ef 4,14).

Az Egyház hiszekegyének megfelelő tiszta hitet fundamentálistizmusnak állítják be. Míg a relativizmus, azaz a vélemények ideoda csapódása az egyetlen álláspont, amit korunk elfogad.

Kialakult a relativizmus diktatúrája, ami semmilyen szabályt nem ismer el, mértéke csak az „én” és szükségletei.

De nekünk más mértékünk van: Isten fia, az igaz ember. Ez az igazi humanizmus mértéke. Nem az a hit érett, amely a divat hullámait és az utolsó felhívást követi; az a hit felnőtt és érett, amely mélyen gyökerezik Krisztus barátságában, amely mindenről megmutatja nekünk, mi a jó, és szabályt ad, hogy megkülönböztethessük az igazat a hamistól, a félrevezetést az igazságtól. Ezt a felnőtt hitet érlelnünk kell. Ehhez Krisztus nyáját vezetni kell. És ez az a hit, amely egységet teremt, és a szeretetben valósul meg.

Szent Pál azoknak a kiskorú gyerekeknek, akik engedik, hogy a hullámok játékaik legyenek, ad ehhez egy szép szót: az igazságot a szeretetben tenni nem más, mint a keresztény lét alapformája. Krisztusban az igazság egybeesik a szeretettel. Olyan mértékben, amennyire Krisztushoz közeledünk, mélyül el életünkben a szeretet és az igazság. A szeretet igazság nélkül vak lenne; az igazság szeretet nélkül, mint a „zengő érc” (1Kor 13,1).«

A szétszakított juhok

A hívők szétszakítása a katolikus Egyházon belül, mint a bilfingeni plébánia-közösség történetének példája is mutatja, már régóta létezik, csak hivatalosan nem ismerték el. A laikus szervezetek igyekezete következtében, mint például a német katolikusok központi bizottsága és ökumenizmusuk, már létezik egy alapjában véve protestáns irányzat a római-katolikus Egyházon belül, mely él és hamarosan nyilvánvalóvá válik. „Kibékíthető különbség”, „Egy a keresztség, egy a hit” jelszavak, valamint a közös úrvacsora véget nem érő követelése, amelynek gyakorlatát a katolikus napokon és egyes egyházközösségekben számtalan interkommunióval már hétköznapivá tették, mind ezt tanúsítja. Továbbá az állandó reformkövetelések, ahogy ők mondják a merev római tanítóhivatallal szemben, a női papság engedélyezéséért, a cölibátus (amit egy szexuális irányultságú társadalomban senki nem fog már föl) megszüntetéséért. Az áldozási tilalom megszüntetése az újraházasodottaknál szintén a követelések közt szerepel, és még sok hasonló.

Ezek tartoznak ahhoz a robbanótöltethez, mely tisztázza a frontokat a konzervatív Róma és pápahű, és különösen az Egyház Máriát tisztelő híveivel szemben.

Ez a megosztottság nemcsak a hívők közt létezik, hanem a klérusban is, azaz a papok, püspökök és bíborosok között is vannak olyanok, akik ellentétben állnak Rómával, a pápával és a tanítóhivatallal, és persze olyanok is, akik követik, és hűségesek hozzájuk.

Itt is érvényes, hogy „gyümölcseiről”, tetteikről, megnyilvánulásaikból ismeritek meg őket (Mt 7,15-20).

Mielőtt felszentelik a püspököket, hitvallást kell tenniük, és **hűségeskü**t a pápának a Szentszék által jóváhagyott formában (Canon 380). A püspökök a katolikus Egyházban hivatásuk és küldetésük szerint szolidaritásra kötelezettek Péter utódjával, Krisztus helytar-

tójával, a pápával. Ezért még bosszantóbb, hogy Németországban a katolikus püspökök és kardinálisok a médiákban nyilvánosan ellentétben állnak a katolikus hit tanításával és a pápával szemben.

Aki a német viszonyokat nézi, és figyeli a fejleményeket, egyre gyakrabban találkozik ezzel. Mária Fatimában 1973. október 13-án azt mondta az akitai Agnes Sasagawa nővérnek: „Kardinálisok támadnak kardinálisok ellen, püspökök, püspökök ellen (lásd Garabandalt is). Az Egyház olyan emberekkel lesz tele, akik kompromisszumokat kötnek. Azokat a papokat, akik tisztelnek engem, paptársaik megvetik; oltárokat és templomokat lecsupaszítanak (megszüntetik az Oltáriszentséget, helyette közös úrvacsora?) Az ördögtől vezérelve számos pap és szerzetes hagyja el az Úr szolgálatát. Az ördög különösen a megszentelt lelkek után ered. Számos lélek elvesztése okoz nekem fájdalmat. Már betelik a pohár. Ha továbbra is a bűn útján járnak, nem lesz számukra irgalom.”

Néhány szó a katolikus Egyház pásztoraihoz

1975-ben Jézus egy szentéletű papnak, Monsignore Ottavio Michelininek (1906-1979) az olasz Carpi püspökségből – aki abban az időben testi fogyatékos gyerekek lelki gondozója volt Modena-ban – belső üzeneteket adott. Ezekben az üzenetekben az ördög hatásának sokféle formáját felfedte, de a lélek gyógyításának a gyógyszerét is megnevezte. Don Michelin szívébe fogadta ezeket a közléseket. Ezek a kinyilatkoztatások egy könyvben olvashatók, melynek címe: „Te tudod, hogy szerelek” (Pax kiadó, Esztergom I-V. kötet). Ezekben a sugallatokban Jézus Don Ottavionak a következő üzeneteket adja a papok, püspökök és kardinálisok részére:

„A sátán határtalanul gyűlöl engem, anyámat és az Egyházat. Azt képzelem, hogy meg tud minket semmisíteni, mert megakadályozzuk uralmát az emberek fölött, akiket ő zsákmányának tart. Ez az illúzió önteltségből ered, mert a kevélység benne szellemi sötétség. A kevély az igazságot, mely az alázat leánya, soha nem tudja birtokolni.” (1977. április 3.)

„Fiam, mi a célja minden lelkipásztori tevékenységnek, ha nem a lelkek üdvössége? Nos, ezért kell átgondolni és újjáteremteni a lelkipásztori tevékenységet az evangéliumi elvek szerint, nem pedig az elbizakodott és kevély emberek eszméi szerint! Fiam, te többször is kérdezted magadtól és Tőlem is, hogy vajon miért akartam tőled egy keserves megtapasztalást, amikor annak tettelek ki, hogy ismerd meg nem annyira szavakkal, mint inkább a tényekkel, megengedve, hogy közvetlen kapcsolatba kerülj a nem ismert pokol sötét világával, amely a hit válságát okozza. Okozza még néhány püspök és igen sok pap, akiket megmételyezett a racionalizmus és a materializmus, s ezáltal mindent a racionalizmus és a materializmus szerint akarnak megmagyarázni. Ezt a sötét világot, amelyet legtöbben nem ismernek, bár elszenvedik zsarnokságát, igen jól ismerik a kiváltságos lelkek, akik gyorsan haladnak a tökéletesség útján. Kérdésem: Jézusom, miért csak ezek a kiváltságos lelkek? Válasz: Mert rájuk különleges küldetést bízam és bízok, azt, hogy legyenek Egyházamban és abban a hadseregben, amelyet Én alapítottam meg Egyházamban a Bértmálás Szentségével, előretolt előőrsök, az ellenség ellen állandóan folyó nagy harcban, hogy legyenek az új, újjászületett Egyház úttörői, újra felépítve azt, amit lerombolt a pokol és az emberi kevélység.” (1977. április 3.)

„A pokol füstje”

„Még egyszer emlékezem földi képviselőmre, aki azt mondta: A sátán füstje behatolt az Egyházba (VI. Pál). Alig vette valaki komolyan ennek a kijelentésnek az óriási jelentőségét. Csak kevesen értették meg ezeknek a szavaknak az értelmét a gyakorlatban. A füst bepiszkol és elsötétít. A sátán sok ember lelkét befeketítette, akik az építmény élén állnak, akiknek az üdvösség lelkigondozójaként kellene szolgálniuk. A kongregációban, rendekben, szemináriumokban, kolostorokban, egyetemeken, kollégiumokban, iskolákban, plébániákon, templomokban... Mindenhová behatolt a sátán füstje!” (1976. június 12.)

„A zsinagóga nem halott, csak alkalmazkodott”

„Megmutattam neked, amint hatalmas mértékben áldozatul estek a hihetetlen mértékű, rafinált csábításnak az utolsó időszak emberei, népei és nemzetei. Ez a félrevezetés az egész emberiséget soha nem látott mértékű romlásba viszi. De nemcsak a föld népeit és nemzeteit, az Egyházamat is, amely a népek között, mint tanítómester és vezető áll, megfertőzte a gonosz. De elég erőt őrzött meg ahhoz, hogy helytálljon, mert én benne vagyok... A kísérlet, hogy átfogó támadással lerombolják és elpusztítsák, valóban borzalmas!

Hogyan fajulhatott ez idáig, hogy azoknak, akiknek szemük van a látásra és fülük a hallásra, világos: az ellenség tehetséges személyeket hatalmazott fel, pásztorokat, teológusokat... akik segítségével sikerült a belső lényeket – a tanítást, a hitet és a parancsolatokat – megtámadni. Rafinált, beható munkával sikerült az ellenségnek kiszorítani a természetfelettit, és az Egyházat egy egyszerű emberi alkotássá alacsonyítani. Az ördög alapjában véve úgy viselkedett Egyházzal szemben, mint a zsinagóga velem szemben. A zsinagóga nem halt meg, csak alkalmazkodott.

Júdás 30 ezüstért árult be a zsinagógának, a mai új Júdások az Egyházamat szolgáltatják ki a zsinagógának, hogy hatalom-szomjukat csillapítsák!

Megöltek, de három nap múlva feltámadtam. A zsinagógának ezt tudomásul kell vennie. Misztikus testemen áll bosszút, de oly szépségben és csillogásban fog feltámadni, amilyen még soha nem volt.” (1978. november 15.)

„Aki nincs velem, az ellenem van, aki ellenem van, annak semmi köze hozzám”

„Senki másnak nincs joga Isten szavát, a kinyilatkoztatást értelmezni, csak az Istentől ezzel a feladattal megbízott Egyháznak. És

az Egyházban csak annak, akinek átadtam az égi birodalom kulcsát: Péternek, helytartómnak, és apostolaim utódjainak, akik Péterrel egységet alkotnak.

Sok gőgös, elbizakodott teológus értelmezi önkényesen, akik sem Isten dicsőítéséről, sem a lelkek javáról nem gondoskodnak, nem emelkednek Isten népének tanítómestereivé; mert tanító csak egy van: Én. Az Isten örök szavát láthatóan a földön csak a római főpásztorok képviselik. Minden teológus, pásztor és pap, aki az Egyház tanítóhivatalát nem akarja elismerni, tévtanító, és az Egyházon kívülre helyezi magát. Feladatuknak, tekintélyüknek, méltóságuknak nincs jelentősége: Aki nincs velem, ellenem van; aki ellenem van, annak semmi köze hozzám, országomhoz, hanem a sátán országához tartozik.

Fiam, sokan vannak ma Egyházamon kívül, alacsonyabb beosztásban lévők és magasabb beosztásúak, sőt még bíborszínt hordók is! Még egyszer elismétlem neked: ünnepélyesen hordják a kenetteljes, képmutatóan szelíd alázat köntösét. Sok püspök van a szakadék szélén, bár bizonygatják az Egyházhoz való hűségüket. Hallgatásuk, lustaságuk és langyosságuk a sátánnak, a hazugság mesterének és hercegének segítőjévé teszi őket. Lehetővé tették neki, hogy mindenhová befészkelje magát, mindenekelőtt a szemináriumokba, egyházi egyetemekre, vallási közösségekbe, ahol romboló munkát végez, és sok lelket félrevezet, akiket gondviselő isteni tervemben a jövő aratásához, mint értékes és termékeny csírákat kiválasztottam.” (1978. március 8.)

„Jaj annak, aki Isten szavát félremagyarázza, meghamisítja, és nevetségessé teszi”

„Hogyan lehetek irgalmas azokkal a pásztorokkal, akik olyan sok holt lélekért felelősek? Ilyen nagy pusztulásért! Nem tudják, hogy a pásztoroknak juhaiért életét is adni kellene? De ujjukat se mozdítják, hogy megakadályozzák a gonoszt. Fiam, mit gondolnak ők?

Magukba szállnak valaha, lesz lelkiismeret-furdalásuk a helytelen, rossz lelkigondozás miatt?

Megújult Egyházamban apostolaim követőinek hajlíthatatlannak és ébernek kell lenniük, hogy kinyilatkoztatásom értékes, felbecsülhetetlen örökségét az emberi gőg ne rövidítse, és ne némítsa el. Mint egy jól zárt kertben, úgy kell őrizni, hogy mérges kígyó ne tudjon behatolni!

Az én szavam tiszta, ahogy kinyilatkoztattam prófétáimnak, de jaj annak, aki visszaél vele, megváltoztatja, lerövidíti, és nevetségessé teszi! Jobb lenne neki, ha egy nagy malomkővel a nyakában a tenger mélyére süllyedne. Fiam, megáldalak, vezekelj és imádkozz.” (1978. március 8.)

2008 tavaszán a híradó hírei között volt egy beszámoló, ami sok embert megrázott. A tévéképek azt mutatták, hogy egy birkanyáj bekerült a Szövetségi vasút alagútjába, és a következő vonat szétdarabolta az állatokat. Borzalmas, szörnyű kép volt. A kétségbeesett pásztor azt mondta az interjúban, hogy fogalma sincs róla, hogy került a nyáj az alagútba...

Tudják a katolikus Egyház pásztorai, hol van a nyájuk? Nem látják, és nem hallják a farkast, vagy nem akarják látni?

Olyan érzésem volt, hogy az ég küldött egy jelzést a német papoknak és püspököknek, hogy jobban figyeljenek oda a nyájra, mivel különösen ebben az országban a farkas bejutott a birkák közé, és nagyon sokat széttépett.

Egy üzenetében az Istenanya mondta az Egyház problémáira utalva: „Nem különös a püspökök hallgatása?”

Tekintve a kevés németországi püspököt és kardinálist, akik az Egyház ellenségeinek növekvő forgataga ellen fellépnek, azt kell feltételezni, hogy a nagy részük egyetért a negatív és romboló, egyház- és hitigazság-ellenes akciókkal, vagy csak egyszerűen emberi gyávaságból, langyosságból és kényelemből hallgat.